

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 188/2563

นางสาว จ. โจทก์ นาย ค. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 224, ป.อ. มาตรา 300,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 22,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 22 ทวิ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ศาลชั้นต้นได้สำนวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกอุทธรณ์ โจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า อุทธรณ์ของโจทก์ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300 ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โดยวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า แม้โจทก์จะมีบันทึกข้อตกลงว่า เหตุประมาทเกิดจากจำเลย แต่ข้อเท็จจริงดังกล่าวยังไม่ยุติ เมื่อพิจารณาแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุประกอบภาพถ่ายที่ทนายจำเลยนำมาถามค้าน พบว่าบริเวณที่เกิดเหตุเป็นช่องทางเดินรถที่ 3 ซึ่งเป็นช่องทางเดินรถ ซึ่งอยู่ติดกับเกาะกลางถนน แสดงให้เห็นว่า ผู้เสียหายขับซิ่งรถจักรยานไม่ชิดช่องทางด้านซ้าย ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก จึงเชื่อว่า ผู้เสียหายมีส่วนประมาท จึงไม่เป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ว่า พยานหลักฐานที่โจทก์นำมาแสดงต่อศาลสามารถพิสูจน์ได้ว่า จำเลยกระทำความผิด และการรับฟังพยานหลักฐานของศาลเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงที่ไม่ถูกต้องไม่ครบถ้วน เป็นการรับฟังพยานหลักฐานเฉพาะที่เป็นโทษต่อโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อุทธรณ์ของโจทก์จึงเป็นการอุทธรณ์โต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้นที่ฟังว่าผู้เสียหายมีส่วนประมาท ซึ่งผู้เสียหายมีส่วนประมาทหรือไม่เป็นข้อเท็จจริงที่จะต้องนำสืบ จึงเป็นการอุทธรณ์โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22 เว้นแต่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นพิเคราะห์เห็นว่า ข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลอุทธรณ์และอนุญาตให้อุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22 ทวิ ซึ่งขั้นตอนในการที่จะปฏิบัติเข้าข้อยกเว้นดังกล่าวมิได้มีบทบัญญัติวางหลักเกณฑ์ไว้โดยเฉพาะในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 จึงต้องนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคท้าย มาใช้บังคับโดยอนุโลม ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 กล่าวคือ โจทก์ต้องยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องอุทธรณ์ต่อศาลชั้นต้นขอให้ผู้พิพากษาคคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงได้ เมื่อพิจารณาเอกสารท้ายฎีกาของโจทก์ หมายเลข 1 ซึ่งเป็นคำร้องที่โจทก์อ้างว่า โจทก์ขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์แล้ว พบว่า ตราประทับของศาลชั้นต้นระบุวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 13.10 นาฬิกา

แต่ตราประทับของศาลชั้นต้นที่ปรากฏในคำฟ้องอุทธรณ์ของโจทก์ ระบุวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2560 เวลา 11.15 นาฬิกา อันเป็นข้อบ่งชี้ให้เห็นชัดว่า โจทก์มิได้ยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้อุทธรณ์มาพร้อมกับคำฟ้องอุทธรณ์ ดังนี้ การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำฟ้องอุทธรณ์ของโจทก์เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2560 ว่า “รับอุทธรณ์ของโจทก์ สำเนาให้จำเลยทราบ การส่งไม่มีผู้รับโดยชอบให้ปิด” เพียงเท่านี้ โดยไม่มีข้อความอื่นใดที่พอจะให้เข้าใจว่าเป็นการอนุญาตให้อุทธรณ์ตามมาตรา 22 ทวิ กรณีจึงฟังไม่ได้ว่า ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นได้อนุญาตให้โจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง อุทธรณ์ของโจทก์ซึ่งเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงจึงไม่เป็นอุทธรณ์ที่จะรับไว้พิจารณาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณาไต่ถามอุทธรณ์ของโจทก์เสียก่อนแล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น เมื่ออุทธรณ์ของโจทก์ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว กรณีจึงไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของโจทก์ที่ว่า คดีโจทก์มีมูลหรือไม่ เพราะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษา พิพากษายืน

องค์คณะ

ภาวนา สุคันธวิช · ภาณุวัฒน์ ศุภะพันธุ์ · วินัย เรืองศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/188/2563>